

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr
V administraciji prejemati velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo in ekspedicija, Stolni trg št. 6, poleg „Katoliške Bukvarne“.

Oznauila (inzerati) se sprejemajo in velja tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 8.

Ljubljani, v torek 12. januarija 1892.

Letnik XX.

Državni zbor.

Z Dunaja, 10. januarija.

Politični položaj.

Poslaniška zbornica imela je v petek, 8. t. m., prvo sejo po božičnih počitnicah, h kateri se je bilo sešlo nenavadno veliko poslancev. Radovednost je bila na Dunaj prignala tudi poslance, ki sicer radi doma ostajajo. Ali v zbornici ta radovednost ni bila nasičena; novoimenovani minister Kuenburg je prišel sicer v sejo in se usedel na drugi levi sedež, ker si je prvega pridržal trgovinski minister markiz Bacquehem, in njegovi tovariši so ga veselo pozdravljali; ali poslanci so zamán čakali, kdaj vstane ministerski predsednik grof Taaffe, da zbornici predstavi novega ministra, kakor se je to godilo v drugih takih slučajih, in zbor ne bi bil dobil nobenega uradnega naznanila o tem imenovanju, ko bi ga ne bil naznanil predsednik dr. Smolka.

Jedni pravijo, da je stari predsednik pozabil grofu Taaffeju v ta namen dati besedo; jedni pa trdijo, da se je navadna predstava opustila zaradi tega, ker je grof Kuenburg kot večleten poslanec in tovariš zbornici že sam po sebi dobro znan.

Naj že bo, kakor hoče, poslanci so iz te opustitve sklepali, da imenovanje posebnega nemškega ministra nima iste veljanske veljave, katero so mu podtikali nemški liberalni listi.

Sicer pa tudi veljavnejši listi niso več tako veseli in zaupljivi, kakor so bili, in „N. Fr. Pr.“ naravnost priznava, „da je stališče novega ministra najbolj čudno, najbolj nasprotujoče in najbolj izredno, kar jih je bilo kdaj izmišljenih v konstitucionalnih deželah. On naj bo parlamentaren minister v neparlamentarnem ministerstvu, naj bo strankar v vladi, ki stoji nad strankami, naj služi stranki, kot minister pa naj zopet ne pozna nobenih stran-

karskih ozirnov! Ali mu bo mogoče v soglasje spravljati dolžnosti ministre z dolžnostmi strankarja ako si njegova stranka vladi nasproti pridržuje svobodno postopanje?“

Tudi minister Kuenburg sam čuti svoje težavno stališče in nemogočnost svojega obstanka, ko bi moral svojo službo izvrševati v duhu, kakoršnega poudarjajo levičarski listi, zato si je hotel njegov položaj precej nekoliko zlajšati ter je prvokrat prišel v levičarski klub, posebno poudarjal, da ni nemški „Landsmann-minister“, ampak da je avstrijski minister.

Levičarji so sicer pritrjevali ministrovemu govoru, samo dr. Menger ni bil zadovoljen in bi se bil rad po robu postavil, pa je opustil, da svojim tovarišem ne omeni vsaj prvih medenih dnij. Ali dolgo pač ne bo moglo tako ostati, in Kuenburg se bode le prerano prepričal, da je nemogoče, ob enem biti minister cesarjev in ponižni sluga levičarske stranke.

Previdnejši levičarji to že zdaj čutijo, in bi se morda celo onegali nove pridobitve, če bi jih ne zadrževala nekaka sramožljivost. Oni so zahtevali sprejem jednega svojih pristašev v ministerstvo, nadejaje se, da to čast dobi Plener ali vsaj Weeber; ali za Plenerja v Taaffejevem ministerstvu ni prostora in tudi gledé Weeberja, ki je bil že skoro imenovan, se je ministerski predsednik še o pravem času prepričal, da dobi levica prenevarno orožje v roke, ako jeden njenih najmožnejših pristašev stopi v ministerstvo.

Izbral je torej grofa Kuenburga, ki po svojem starem plemstvu pripada k zmerni avstrijski stranki, in okoli katerega se bodo morda zbrali vsi treznejši nemški poslanci, zlasti veliki posestniki, ki že po svojem stanu vlečejo bolj na desno, kakor na levo stran poslaniške zbornice.

Tega se levičarji niso nadejali, ali reč je bila že preočitna, da bi se bili mogli častno umakniti na prejšnje mesto, zato so se udali, ali ob enem pa svojemu načelniku Plenerju naznanili, da si pridržé proste roke ne le nasproti vladi, ampak tudi nasproti drugim strankam.

Plener je moral priznati, da ta uspeh ni velik in da bode treba tudi v prihodnje velike previdnosti.

Ta opomin se nam zdi posebno važen in potreben. Če se namreč zgodi, kar sem že gori omenil, da se okoli novega ministra, ki noče biti strankarski, ampak pravi avstrijski minister, zberó zmerni nemški veliki posestniki in drugi od rodoljubnega avstrijskega duha prešinjeni nemški poslanci, proti levičarski stranki nevarnost, da se razleti in da ima imenovanje novega ministra ravno nasprotni uspeh, kakor so si ga obetali levičarji, ko so zahtevali lastnega ministra. Hoteli so prekaniti ministerskega predsednika in mu vezati roke, skušnja pa bo učila, kaj je bilo bolj politično, ali zahteva levičarjev, ali pa čin Taaffejev, ki se je tej zahtevi udal, pa ob enem grofa Kuenburga imenoval za levičarskega ministra, bodisi že iz lastnega nagiba, bodisi vsled drugega vpliva. Zato ima Plener prav, ako avojim pristašem priporoča veliko previdnost.

Plener je govoril v četrtek pa tudi o imenovanju poljskega poslanca dr. Bilinskega za predsednika državnih železnic. To imenovanje ni samo zaradi tega velikega političnega pomena, ker se je vršilo skoro ob enem, ko je levica dobila svojega lastnega ministra, ampak je še bolj pomenljivo, ker levičarji po zagotovilu dr. Plenerja o njem niso ničesar vedeli in je bilo dognano, ne da bi bil imel novi minister priliko, temu prevažnemu imenovanju oporekati.

To je nov dokaz, da veljava levičarjev pri vladi tudi po imenovanju novega ministra iz njih srede ni večja, kakor je bila.

LISTEK.

Z Nove Seelandije.

(Po zasebnem pismu.)

Na morju; zaliv Hauraki na novi Seelandiji.
Dné 29. marca 1891.

... Ze dolgo nismo imeli tako mirnega lepega dné, nego današnje velikonočno nedeljo. Jutri se usidramo v Aucklandu, ki leži v skrajnem kotu tega zaliva, kateri me spominja s svojimi visokimi otoki, bregovi, mirnimi valovi in z milim, sinjim ozračjem na kvarnerski zaliv kakega solnčnega pomladnega dné. V pristanišču nas čaka vrsta nemirnih dni in potem nastopimo pot celih 5000 milj tje do pristanišča v Patagoniji. Kako bi Ti mogel popisati potovanje dolgih 16.000 milj, ko so naredili toliko raznih vtisov na me kraji, ozračje, narava, dežele, morja, ljudje vsake barve in vsakovrstne naobrazbe? Tropični svet s svojim pekočim solncem, vpijočimi barvami, neizperljivim prirodnim bogastvom in bujno plodno močjo, kjer se zdi, da hoče narava uničiti človeka, izginit mi je že precej iz spomina; najprej po mesečni morski vožnji v globokem jugu z večno vrvečim, od časa do časa ledenim zrakom, kjer ne vidi oko ničesar prirod-

nega razven pusto obnebe, vedno nepokojno valovje morja, vodene curke kitov in neutrudljive spremljevalce ladij, molčeče albatrose in kričeče galebe, potem zopet avstralska velika mesta, kjer narava v primeri s človeškimi deli popolno zgine, kjer se vidi z najvišjih zvonikov (kateri tu ne stojé poleg cerkvá, temveč poleg poštnih poslopij), nepregledno morje hiš, kjer smatrajo zemljo le kot prostor za zidavo in kjer velika množina ljudi ne pozna drugega glasila, nego „čas v denar izpreminjati“.

Slednjič zre oko vzvišeni planinski svet južnega dela Nove Seelandije s krasnimi fjordi, kjer ni žive duše, kjer z bliščečih snežnih poljan in lednikov pada ledena voda v sto slapovih naravnost v morje, dočim so bregovi 2—3000 sežnjev visokih gorá porasteni z vedno zelenim, bujnim pragozdom, v katerem ptice pevke letajo okoli in se ščebetaje bližajo človeku ter mu brez strahu sedajo na roko.

Nastopili smo potovanje 5. septembra. Port Said, Suez, Aden so bile naše postaje. O Vseh Svetih smo dospeli do Diego Garcia, ki leži na skrajnem jugu Chagos-otokov (južno od Malediv). Otok ima podobo prstana in ni nikjer nad 2 metra visok; širok je 1—2 milj, sem ter tje pa le 200 do 300 korakov. Suha zemlja omejuje okoli deset milj širok zaliv, ki pa je le na enem mestu v zvezi z oceanom. To ozko obrežje je porasteno na gosto s kokosovimi palmami; 400 zamorcev in Indijancev

živi tu celo leto, katere nadzoruje 5 Francozov. Njih edino delo je, da iz kokosovih orehov stiskajo olje, katero ladija vsake 3—4 mesece odpelje in pripelje delavcem novega živeža in obleke. Obrežje je posuto z lepim bisernim peskom, na katerega mečejo valovi obilo školjk, biserov in raznih morskih živali. Revno, a zanimivo je živalstvo tega otoka. Razven nekaterih domačih živali živé tu le mrčes, ptiči, podgane in rakovice. Podgane so jako škodljive, ker se živé od kokosovih orehov; dasi jih pobijejo na leto povprek okoli 50.000 (kože prihajajo kot dragoceno usnje v Evropo), vendar se njih število ne zmanjša. Nad njimi na skrajnih palmovih peresih gnezdijo morski ptiči, med katerimi je neke vrste lastavica (Gygis candida) ena najlepših in najljubeznivejših ptic, katere si sploh moremo misliti. Snežnobelega perja, rudečih nožic spušča se z drevesnih vrhov ljubko do človeka, ziblje se, silno ljubeznivo se premikaje, tako blizu poleg človeka, da bi jo mogel z roko prijeti, ter ga gleda s svojimi velikimi črnimi očmi. Čudno je, da ne gnezdi (menda zaradi podgan), temveč položi svoje jajce na palmovo pero na istem mestu, kjer skrivljeno peresno steblo doseže skrajno višino. Pravijo, da niti vihar ne more stresti jajca s peresa, in izvaljeni kebek ostane prve dni v tej nepripravni legi. Krasen je tudi tropični ptič, neka vrsta galebov, kadar leti. V repu ima dve meter dolgi peresi.

Kaj pa se zgodi s konservativnim klubom? To vprašanje bilo je vsem na jeziku, ko se je izvedelo imenovanje ministra Kuenburga. Levičarji imajo tesnejšo zvezo z vlado in ravno tako Poljaki, ker imata oba kluba svoja zastopnika v ministerstvu, ki prihajata v klubove seje in svojim pristasem vse poročata, kar je v političnem oziru važnega, ter se ob enem iz neposrednega občevanja z njimi poučujeta o mnenju in potrebah svojih strank. Konservativci imajo že zdavnaj svoja zaupna moža v ministerstvu, pisarili so in pišejo še zdaj levičarski listi, torej jim ni treba posebnega zastopnika. To je res, in opomniti nam je, da je minister grof Falkenhayn leta 1879, ko se je bila osnovala desnica, prihajal v tedanji klub desnega središča. Ali pozneje je izostal in vse informacije o vladnih namerah dobival je klub odslej le po svojem načelniku grofu Hohenwartu.

Prepričani smo, da bi bil grof Hohenwart tudi sedaj zanesljiv posredovalec med klubom in ministerstvom, zato je bilo nekaj poslancev mnenja, da naj se klub ne veže z vlado in naj nji nasproti brani svojo samostalnost ter naj nobenega ministra ne izbere kot svojega zaupnega moža, da se ne bode kazalo, kakor da bi bil tudi konservativni klub stopil v novo zvezo in pomagal ustrojiti trinogato večino državne zbornice. Ta misel je zelo opravičena, ali v včerajšnji seji konservativnega kluba, ki je bila nalašč v ta namen sklicana, stopila so na dan tudi drugačna mnenja. Mnogo poslancev iz raznih skupin konservativnega kluba poprijelo je besedo in skoraj vsi so povdarjali, da je treba računati z novim dogodkom; ni sicer vzroka bati se načelnega prevrata, ker je nekaj tako strahovita in bojovita levica po vstopu grofa Kuenburga v ministerstvo pokazala, kako krotka in zadovoljna je postala. Ali to ni nobeden vzrok, da bi konservativni klub spremenil svojo politiko, s katero si za vsak slučaj pridržuje prosto roko; vendar pa mora klub gledati na to, da se tudi njemu v enaki meri, kakor družima velikima kluboma, daje prilika tesnejšega občevanja z vlado, ne da bi se zaradi tega odrekel prosti razpravi in svobodnemu sklepanju glede važnih političnih vprašanj. Klub hoče varovati svojo samostalnost in bode še v trdnejši zvezi in vzajemnosti kakor doslej pred očmi imel dane razmere. Ker se je telegrafično poročalo gorenje avstrijskim listom, iz katerih to novico posnemajo današnji dunajski liberalni listi, imel bo minister grof Falkenhayn v konservativnem klubu isto nalogo, kakor Kuenburg v levičarskem klubu, ter bo prihajal k njegovim sejam. Ni pa izključeno da bi vsaj semtertje ne prihajal tudi grof Schönborn, ki je v tesni zvezi s češkimi velikimi posestniki, ki so važen del konservativnega kluba.

Ker govorim o političnem položaju, naj omenjam še neslane opazke, s katero je goriška „Nova Soča“ omenjala govora poslancev Kluna in Povšeta o političnem položaju in trgovinskih pogodbah pri občnem zboru „Katoliškega političnega društva“ dne 3. t. m. Prvi, pravi goriška tetka, našel je v redu vse dosedanje ravnanje slovenskih poslancev,

Najbolj čudne živali pa so rakovice, zlasti „Birgo latro“, katero tu nazivajo „Cipay“. Sprednji par nog se sklanja v dvoje močne in dolge klešče, zadnji par ima tudi škarje, toda jako kratke in vitke. S to pripravo si iščejo hrane, v katero so jim edino kokosovi orehi. Da ga odpre, začne vleči z oreha eno nit za drugo ter odpre eno izmed teh treh očes kokosovega sadu. Potem zabode svoje močne klešče v luknjo, da prebije lupino in slednjič poseže z zadnjimi ozkimi škarjami v jedro, iz katerega se polagoma napije okusnega orehovega soka. Živé navadno v drevesnih luknjah in prebivalci se jako ogibljejo njih groznih klešč. Pripovedovali so nam, da je neki domačin hotel tako rakovico „Cipay“ potegniti iz luknje. Žival pa mu je pograbila s kleščami roko in ga tako držala, da je skrvavel in umrl. Bil je namreč preslab, da bi mogel potegniti roko nazaj, z drugo roko pa si ni mogel pomagati, ker je bila luknja preozka. Dočim se tamošnji ljudje, prešiči, perotnina, podgane in rakovice živé od kokosovih orehov, žró njih psi večinoma le ribe, katere si lové ob plitvem obrežju.

Ako k temu še dostavim, da ribe razjedajo bisernike in da so orjaške školjke nevarne človeške pašti, zmajeval bo morda kdo neverjetno z glavo; a videl sem mnogo, kar se mi je zdelo še bolj neverjetno in neumljivo, n. pr. letanje albatrosov.

(Dalje sledi.)

drugi pa nove pogodbe. Tako je vse v lepem redu! Čudno je, da glasilo goriških Slovencev, ki v posebni opazki še smeši poslance Povšeta, češ, da je bil „toda“ Povše pred kratkim časom vnet nasprotnik teh pogodb, izreka stoto sodbo, predno je v roke dobilo govora omenjenih poslancev. Sicer bi bilo iz govora poslanca Kluna sprevidelo, da on ni proslavljal ravnania slovenskih poslancev kot absolutno najboljšo, ampak kot tako, ki je pri sedanjih razmerah edino mogoče, in poslanec Povsetu ne bi bil očital nedoslednosti, ker je v svojem govoru omenjal vseh dobrih pa tudi vseh slabih stranih novih trgovinskih pogodb. Sicer pa ima „Soča“ domače poslance, katerim naj prigovarja, da naj se enkrat javno oglasijo o političnem položaju, in radovedni smo, ali bo mogel gospod dr. Gregorčič drugače poročati o političnem položaju in trgovinski pogodbi, kakor sta neustrašeno storila poslanca Klun in Povše. Če hoče to storiti nepristransko, bo tudi vspeh na Goriškem enak, kakoršen je bil v Ljubljani, namreč zaupnica slovenskim in zausnica mladočeškim poslancem. Poskus velja!

Prostomavtarski poslanec.

V zadnji seji naznanil je prvosednik, da je graški poslanec dr. Deršata odložil poslanstvo, potem je bilo rešenih več peticij. Na dnevnem redu so bile razven tega še potrditve nekaterih volitev. Poslanci Seichert, Baumgartner, minister grof Falkenhayn, baron Hayden in grof Borkovski so bili potrjeni brez ugovora, pri volitvi celjskega poslanca dr. Foreggerja pa je dr. Gregorec nasprotoval, češ, da za to volitev ne more glasovati, ker si je dr. Foregger stavil nalogo zatirati Slovence in ker je znan prostomavtar, ki je bil l. 1875 celo stavil predlog, da naj se v Avstriji postavno dovoli prostomavtarstvo. Dr. Foregger se je zagovarjal sam, ne da bi bil tajil svojo zvezo s prostomavtarji, in tudi poročevalec dr. Gross se je zanj potegnil, ker se je volitev vršila postavno, in pri glasovanju je bil dr. Foregger tudi potrjen kot poslanec. Zbornica je bila koncem seje komaj še sklepčna. Ob pol treh bila je seja sklenjena in prihodnje zborovanje napovedano za torek ob 11. uri dopoldne. Na dnevnem redu so trgovinske pogodbe.

Politični pregled.

V Ljubljani, 12. januarija.

Notranje dežele.

Položaj. „Grazer Volksblatt“ piše, da bi konservativni klub moral zahtevati, naj se odstrani minister Gauč in na njegovo mesto postavi kak konservativec, ki se bode oziral na verske in narodne koristi. To bi pač bilo najboljšo in tudi vemo, da mej konservativci ne manjka za to mesto sposobnih mož. Kakor razmere sedaj stojé, vendar mi ne verujemo, da bi konservativni klub to mogel doseči. Kakor se kaže, ima baš minister Gauč močno zaslonbo v višjih krogih. Tudi se je bati, da bi levica ne vtihotala kacega svojca, ko bi vrgli Gauča. Vsaj je znano, da jeden levičarjev že težko čaka na to mesto. Konservativni klub sedaj nema takega vpliva, da bi mogel kar odpraviti kacega ministra in na njegovo mesto postaviti kacega svojca.

Plener. „Budapesti Hirlap“ hoče vedeti, da Plener pojde pomladi za veleposlanika v Berlin. Ta vest seveda ni verojetna. Vsekako je pa resnica, da hočejo Plenerja dati kako dobro mesto, da potem ne bode več hrepenel po ministerskem stolu. To se dosedaj le za to ni zgodilo, ker primernege mesta ni bilo izpraznjene in so predsedništvo državnih železnic iz važnih uzrokov morali izročiti Bilinskemu.

Ministri in klubi. Sedanji ministri so se dosedaj skrbno ogibali klubov. Nobeden se ni vpisal v kak klub. To je pa imelo to slabo stran, da so ministri premalo prišli v dotiko s poslanci. Novi minister grof Kuenburg pa hoče še nadalje ostati v levičarskem klubu. Tudi grof Falkenhayn se je odločil sedaj, da vstopi v klub konservativcev. V drugih parlamentarnih državah so sploh ministri in državni podtajniki v klubih. V Angliji še nikdo minister, oziroma državni podtajnik ne more biti, če ni član parlamenta.

Ogersko. Na Ogerskem se tudi začenja katoliško gibanje. Katoliško plemstvo, kateremu je vodja grof Ferdinand Zichy, izreklo se je odločno proti grofu Apponyju, ker je ta v več ozirih zatajil katoliška načela in se približal skrajnim levičarjem. Pričakovati je, da se osnuje na Ogerskem nova katoliška stranka. Škoda, da se to gibanje poprej ni odločneje pokazalo, da bi že letos pri volitvah katoliška stranka lahko z vso odločnostjo nastopila. Sicer pa moramo reči, da katoliška stranka sme pričakovati le tedaj pravih vspehov, če se opré tudi na nemadarske narodnosti. Madjari so v večini

slepi in gluhi za vse druge reči, kakor za njih državno veličje. Druge narodnosti, se od prevelike državne samooblasti nimajo nič dobrega pričakovati, torej se dajo ložje pridobiti za druge višje ideje.

Vnanje države.

Francija in Bolgarija. Francoska in bolgarska vlada sta se baje bili sporazumeli, da bi bili poprosili kralja belgijskega Leopolda, naj razsodi razpor mej njima. Kralj belgijski pa razsodnistva ni hotel vsprejeti, ker je v sorodu s princem Ferdinandom. Sedaj pa baje hočejo papeža Leona XIII. poprositi za razsodnika. Papež tem ložje to stvar prevzame, ker je bolgarski knez katolik. V Rusiji pa najbrž ne bodo prav zadovoljni, če bode ta razpor razsojeval najvišji poglavar katoliške cerkve. Kakor se pa kaže, radi bi že Francozi sami se iz te stvari izmotali. Sedaj jim že ni na tem, je-li Chadourne v Bolgariji ali ne, temveč le na tem, da se ne bode reklo, da so se blamirali.

Francija in Nemčija. Že mnogo predlogov se je slišalo, kako bi Francozi zopet dobili Alzacijo in Lotaringijo. Govorilo se je, da bi jo kupili od Nemčije. Sedaj je nekdo priporočil, da bi Tonking zamenjali za Alzacijo in Lotaringijo. Jules Simon se je izjavil, da bi to bila slaba zamenja. Tonking ima veliko prihodujost in bode za Francijo druga Indija. — Mi pa ne pripisujemo vsem takim nasvetom nobene važnosti. Kdor stvari dobro preudari, bode pritrtil, da bi sovraštvo mej Nemci in Francozi ne bilo še poravnano, ko bi jim tudi povrnili zgubljeni deželi in še plačane milijarde po vrhu. Francoze peče to, da so na bojiščih bili ponižani in da ne morejo več igrati prve vloge v Evropi. Še le tedaj, ko Francozi zadobé prejšnjo veljavo, bode zginilo sovraštvo mej Francozi in Nemci, ali pa, če bode duh časa predruščil sedanje nazore.

Izvirni dopisi.

Iz Lašč, 7. januarija. („Našim obrekovalcem.“) Nastopil je zopet veseli predpustni čas, čas veselice, raznovrstnih besed in plesnih venčkov. Kaj čuda po tem takem, da se tudi naš „Rodoljub“ z vso resnobo pripravlja na to imenitno dóbo. In kaka se pripravlja? Vam je-li znano? Naj Vam razjasnim. Čudil sem se v istini zvedevši to naj-novejšo novico. Ali kaj se hoče? Poslušajte in strmite! Črno na belem stoji tiskano, da bode učil — plesati! Torej „Tanzmeister“ je postal na vse zadnje. In veste li gospod vrednik, kje bode otvoril novi „Tanzmeister“ prvi svoj plesnivi venček? Nikjer drugje, nego na najvišje ležečem kraju na Kranjskem, gori v visokih hribih, na Vojskem. Kakor hitro bodo namreč tla ugodna, pravi, da hoče ondu najprej naučiti plesati nekega gospoda, baje iz posebne ljubezni. Toda odkrito Vam povem, da jaz vsaj nimam baš mnogo upanja, da bi se mu posrečil ta poskus, kajti predobro vé ves svet, da se je pred nedavnim tudi že spravil na to za-nj ne baš varno polje, a je rajši odnehal od plesa. Bojim se, da zopet tu ne pokaže svojih — ubogih možganov!

V zadnjih svojih dopisih dregnil sem v istini v sršenovo gnezdo in našega Benjamina zadel tako v živo, da Vam sika in se zvija, kakor strupen gad, če mu stopiš za vrat. Lažnjivi „mali prerok“, ali kakor se sam po znanem latinskem „canis a non canendo“ zove „Rodoljub“, se namreč huduje in bi rad poznal gospoda, ki si drzne njegovo čisto, pristno rodoljubje zavračati in mu očitno v obraz povedati, da ne velja piškavega oreha in da greši na nerazsodnosti svojih čitateljev. Bodi mi potolažen, Benjaminček! Saj ti je znano, da ne vprašamo po tem, kdo da piše, ampak kaj piše. Sicer pa vedi, da je to nekdo, ki v liberalni, zmešno-zviti rog ne trobi in ne bo trobil nikdar in le srčno želi, da bi tebe in tvojega očeta enkrat pamet srečala in bi odkrito poleg svojega narodnega pokazala povsod tudi svoje katoliško čelo, zavest katoliško, ki je naša sreča, naša slava, naš ponos! Vedi, da se „pisač“ iz Lašč, kakor ga ti nazivlješ, ne straši tvojih „učenih pisateljev“ in da se tvoje „napredne“ luči in tvoje „visoke“ izobraženosti boji baš toliko, kot muhe v močniku. In kako nam jo je zarobil? Ves solzán svojim lahkovernim čitateljem pripoveduje, „da se je v nekem ljubljanskem časopisu oglašil neimenovan človek in se opravičeval (sic!), češ, da je dolžnost njegova delati zoper naš list, ker je slab“.

„Opravičeval“ — stulta simplicitas! Ti-li še ni znano, ljubi „Rodoljub“, da že vrabci na strehi vedo, kaj da znaš in kakšen da si? Vedi torej, da „dotični pisač“ ima že tako „slabo vest“, da mu ne dá miru, dokler semtertje ne okrtiči tvoje kosmate

vesti in ti izbrise malo oči, da zopet vidiš, kje da si in da spoznaš, da si zunaj lep, znotraj slep. Vedi, da kogar ti imenuješ „obrekovalca in lažnjiveca“, si to sme le v čast šteti. Upam, da tudi poznaš iz grških klasičnih pesnij nekega Terzita. Tam smo nekje njega dni navdušeno čitali: „Θερσίτης δ' ἀγρόπειος.“ Bil je pa ta Terzit šepast, kruljev, grbast in kdo vé, kaj še vse. Vendar je imel navado, drugim pridevati najgrše priimke. Ne zameri torej, da tudi jaz tebi pravim: „In Terzites je govoril ter ti svetujem, da se ogledaš v ogledalu Terzitovem. V njem najdeš svojo podobo in to tem bolj, ker je že stokrat dokazano in ti še lahko dokazem, da si slab, ne pa „vsaj tako pošten, kakor vsak drugi slovenski listi“. Toda tebi dokazovati je še dosti manj kot toliko, kakor slepcu govoriti o barvah. Ti in tvoj oče, da bi kedaj poleg narodnosti spoštovala tudi katoliško prepričanje milega slovenskega naroda? Ti in tvoj oče, da bi se kedaj ustrašila samega sebe in vodila verni slovenski rod po pravi poti do časne in večne blaginje?! „Tu ut unquam te corrigas?“, rekel bi slavni Ciceron in zraven še pristavil: „Neque enim is es, Benjamin-cule, ut te aut pudor unquam a turpitudine aut metus a periculo aut ratio a furore revocaverit.“ Ti in tvoj oče, da bi vedela, kaj uči že Platon, ki pravi: „Omnis humanae societatis fundamentum convellit, qui religionem convellit?“ *)

Kdo bi bil tako naiven, da bi od vaju kaj takega zahteval, dobro vedoč, da vajinih pristašev duševno obzorje ne sega in ne sme segati čez „Narodno Tiskarno“? Pač žalostno za nas. Mi to izprevidimo, vsi poštenjaki to spoznajo, onadva pa le živita. Samo živita?! Nikakor ne, ampak zabajata še celo v verne slovenske hiše, sramotita vse odločno-konservativne, katoliško-narodne može in v prah teptata našo najdražjo svetinjo. Ganimo se vendar in ju vprašajmo: Kako dolgo nas še hoče vajina blaznost sramotiti? Do katere mere hočeta še uganjati svojo neukročeno predrznost? Vedita, da je za vselej minola ona doba, ko ste liberalci smeli brez strahu zabavljati zoper sv. vero in na nečuvven način žaliti verska čutila vernega slovenskega naroda.

Vse odločno katoliško-narodno časopisje dvignilo se bode proti vam kot jeden mož in vam osvetilo lice, da vas v pravi luči vidi naš narod. Prekrstili ste se sicer v „narodno-napredné“, a bodite nverjeni, da vam ne pojdemo na led, ker ste po duhu še vedno pristni liberalci. A kedar uklonete svoj vrat pod večno nespremenljiva, večno veljavna načela katoliška, tedaj bodemo mi prvi, ki se bodemo veselili z vami in vam roko podali k složenemu delu. Do tedaj pa, zapomnite si dobro, bodo vsi dobri slovenski listi, ki le v vaših očeh „niso groša vredni“, vaši nasprotniki in vas pobijali, dokler ne zmagamo! S Ciceronovo čuječnostjo hočemo zasledovati vse vaše korake in neusmiljeno odkrivati vaše nakane, da narod slovenski spozna, kdo je njegov prijatelj in kdo njegov sovražnik. Tada čemo „viděti, kō je vjera, kō je nevjera“ . . . kdo je zvest, kdo pa nezvest svojemu narodu in njega najdražjim svetinjam. Mi vas bodemo že še ožigosali! Liberales — fuistis! Zastava narodna pa i katoliška — naprej!

Non quis, sed quid.

Iz Starega Trga pri Ložu, 8. januarja. Latinski izrek se glasi: „Quod rarum, carum“. Redke so na deželi nove maše, še redkejšje v mrzlem zimskem času, vselej pa so nam drage in ljube. Novo leto prineslo nam je tudi novo mašo.

Dan 3. januarja bil je za celo starotrško farno dan prave slave in radosti. Po prestanku dolzih dvasindvajset let, odkar ni bilo tu nove maše, razveselil nas je naš domačin, čast. g. Matej Škrbec, doma iz vasi Pod Cerkve, sedaj presbiter tržaške škofije (bogoslovec 4. leta) s svojo prvo presveto daritvijo, ki jo je opravil Najvišjemu v naši farni cerkvi sv. Jurja v Starem Trgu.

Pohvalno moram tu omeniti, da se starotrška fara lahko nekako ponaša, ker je v kratkem času štiri duhovnike odposlala v vinograd božji. Pač redek slučaj! A žal! Farani so zaman pričakovali izvanredne slavnosti — nove maše prejšnje leto; bivši trije č. g. novomašniki, od kojih že dva v pastirstvu delujeta, tretji pa je sem. duhovnik v Ljubljani, so drugje darovali svoje prve daritve. Želje srčne so še spolnile faranom ta dan. Radost je priklopela do vrhunca, ko se je po župniji raznesla vesela vest o

novi maši č. g. Mateja. Saj nova maša je kmetijskemu ljudstvu nekaj posebnega; od ust do ust kot po brzojavni žici leti glas: tukaj bo ta dan nova maša.

Tako je tudi tu bilo. Ogromna množica ljudi zbrala se je ta dan od blizu in daleč, tako, da prostorna farna cerkev ni mogla vseh obseči; a ljudstvo je zunaj cerkve vzle mrzlemu, zimskemu času vstrajalo do konca sv. opravila redno in pobožno.

Starotržanje so pa tudi po zunanje pokazali svojo notranjo radost. Na predvečer slavnostnega dneva okrasili so domačo vas z visokimi, vitkimi mlaji, nakitenimi z vency, postavili pred župnim dvorcem in pred cerkvijo krasna slavoloka s prelepim transparentom. Mogočni strel topičev je pa sosednim faranom naznanjeval bodoči, veseli dan. Krasno jutro napoči. Ob 10. uri začne se pomikati ginljiv sprevod, ki se je razvil iz župnega dvorca v cerkev, s čast. g. novomašnikom, kojega je spremljevalo 10 gg. duhovnikov, njim na čelu prečast. g. dekan Fran Kunstelj iz Cirknice, pred njimi vrstili so se povabljeni svatje novomašnikov.

Po odpetem „Veni s. Spiritus“ stopi na leco gosp. Ivan Podboj, župnik planinski, ter s svojim poznatim govorniškim talentom v izbornem in jedrnatem govoru pojasni in razloži tri simbole duhovske službe, namreč: evangeljske knjige, štolo in kelih, vmes je pa čast. govornik vpletal in na srca vernih in novomašnika polagal koristne in potrebne nauke za življenje. Sv. opravilo se je završilo ob pol jedne ure.

Iz cerkve smo šli v istem sprevodu v župni dvorec. Mej obedom vrstile so se običajne napitnice na č. gosp. novomašnika itd. Kaj hitro nam je čas potekel. Večerni mrak nas je jel opominjati na razstarek. Poslovili smo se drug od drugega ter s sladkim spominom na veselo novo mašo zapustili Stari Trg.

Vsa čast in zahvala preč. domačemu gospodu župniku, ki je prevzel v tem oziru vso skrb pa tako izbornu skrbel za prelepi, hišni red! Cast pa tudi sl. požarni brambi, ki je v cerkvi pri tolikej gneči vzdrževala dostojen red! — Tebi pa, č. g. novomašnik, voščim in želim, da bi po vzgledu svojega patrona neutrudno širil in oznanjeval božje kraljestvo mej sosednimi primorskimi sobraty, kjer boš enkrat pastiroval. Bog naj te podpira v težavnem poslu s svojo milostjo, njegov angelj varuh naj te spremlja na vseh tvojih potih. — Delaj vedno in povesod po znanem geslu: „Vse za vero, dom cesarja!“

Ad multos annos!

Dnevne novice.

V Ljubljani, 12. januarja.

(V državnem zboru) se je danes pričelo posvetovanje o trgovskih pogodbah. Debata bode trajala cel teden. Odločni nasprotniki trgovskih pogodb so Mladočehi, ki so naznanili 16 protigovornikov, in dunajski antisemitje, v katerih imenu bodo govorili princ Liechtenstein, dr. Lueger in dr. Gessmann. V Hohenwartovem klubu so Jugoslovani, posebno pa Dalmatinci proti pogodbi z Italijo zaradi carine od vina. Iz tega kluba bodo govorili proti pogodbi z Italijo poslanci Borčić, Bulat, Laginja, Klaić, Šuklje, Pfeifer, Dipauli in Zallinger. Nemška levica in Poljaki so za pogodbo.

(Ustanovitev samostojne župnije v Krškem.) V sobotni številki je „Slov. Narod“ prinesel že drugi dopis iz Krškega, ki se peča z ustanovitvijo samostojne župnije v Krškem. Mej drugim vé dopisnik povedati, da so se meščani posvetovali, kaj naj storé, ker se njihovim željam v tem oziru še sedaj ni ustreglo. Sklenili so nekda, „nič več prositi, ampak ‚ultimatum‘ poslati do vladike“. Dostavlja pa temu tudi še krepko pohvalo in izpodbudilo: „Vrlo ste sklenili, someščani, a skrbite tudi, da ne ostanete le pri sklepu.“ — Na ta hujskajoči dopis moramo najprej opomniti, da tudi mi iz srca želimo Krčanom, da se jim prej ko prej izpolni njihova iskrena želja ter njihov vikarijat povzdigne v župnijo. Ker pa je glavna ostrina dopisa — kakor je pri „Narodu“ že navada — obrnena proti ljubljanskemu knezoškofu, poizvedovali smo na merodajnem mestu po uzrokih, ki zavirajo to zadevo, ter moramo iz popolno zanesljivega vira čitateljem dati to-le pojasnilo: Kakor znano, potrebno je vsled paragrafa 20. zakona z dné 7. maja l. 1874, državni zakonik št. 50 za ustanovitev vsake nove fare tudi državno dovoljenje. Vsled tega je ljubljansko knezoškofijstvo že meseca julija leta 1889 pri c. kr. de-

želni vladi z dopisom sporočilo to zadevo in dalo tudi v nadaljnih dvéh dopisih meseca februarja leta 1891 visoki vladi zahtevana pojasnila. Kje sedaj cela stvar visi — ali pri deželni vladi ali pri ministertvu — nam ni znano, pač pa se nam je zagotovilo, da škofijstvo doslej še ni dobilo v roke državnega dovoljenja za ustanovitev fare v Krškem. Dokler pa tega nima, pri svoji najboljši volji ne more storiti nobenega koraka naprej.

(Muzejsko društvo.) Kakor smo že objavili, ima muzejsko društvo jutri ob 6. uri zvečer svoj mesečni shod z javnim predavanjem gospoda profesorja Wallnerja o „Kranjski in Primorski“ v začetku avstrijske nasledstvene vojske.

(Za pogorelce v Rakitniku) pri Slavini so darovali: Fara D. M. v Polju po č. gosp. župniku Mat. Kolarju 57 gld. 15 kr., ljublj. duhovnik 3 gld.

(Z Bleda) se nam piše: Zadnji dopis v „Slovenecu“ o občnem zboru kmetijske podružnice je zopet vzemeril duhove, ki še neso pozabili zadnjega poraza pri deželno-zborski volitvi. V nedeljo bode podružnica zaradi tega imela zborovanje, da člani podpišejo menda zaupnico znanemu častiteljnemu gospodu. Izpodbijajo se namreč nad besedami v dopisu: „Vsi smo bili jedne misli itd.“ A v dopisu je bilo prav jasno povedano, kdo so oni vsi, kajti v prejšnji vrsti stoji, „da smo se domov gredé popraševali, čemu je bil ta shod“. Torej mi, ki smo šli skupaj domov, bili smo jedne misli. Sicer pa vprašamo: Čemu vedno dlake iskati v jajcu? Gospodom je jako zoperno, če jih vlačimo po javnih listih, a krivi so sami, ker ne dajo miru. Čemu zopet ta komedija? Dobro, če Vas še vedno srbi, Vas bodemo malo bolj v živo očehali.

(Tatvina.) Včeraj dopoldne po 10. uri je neznan uzmovič s ponarejenim ključem skušal odpreti v tukajšnji cerkvi sv. Petra pušice, v katere se nabirajo mili darovi. Odprl je le edno ter odnesel denar, kolikor se ga je nabralo od Božiča. Veliko ni bilo. — V nedeljo je neznan tat iz stanovanja umirovljenega davkarja g. Pirnata v Kolodvorskih ulicah odnesel stvari v vrednosti nad 100 gld.

(Umrl) je tu včeraj popoldne gospod Adolf Peče, c. kr. davkar in imejitelj vojne svetinje, v 46. letu dōbe svoje po dolgem in boleznem bolehanju, in sicer vsled ran, katere so mu bile prizadete v mučni bitki dné 29. junija leta 1866 pri Jičinu na Češkem. N. v m. p.!

Družbi sv. Cirila in Metoda) je poslal gosp. nadučitelj Josip Žirovnik 5 gld., nabranih v veseli družbi v Gorjah. Presrečna zahvala!

(Iz Celovca) se nam piše z dné 11. t. m.: Res čudno in čisto nenavadno vreme imamo letos. Po jako krasni in prijetni jeseni prišla je doslej nenavadno mila zima. Do dné 5. t. m. nismo videli snega. Na novega leta dan tajal se je led, ki se je bil napravil par dnij prej. Še le dné 5. t. m. pokrila je tanka snežena odeja zmrazilo zemljo. A ta sneg zginil je zopet dné 9., ko je cel dan rahlo deževalo! Včeraj je snežilo ves dan in danes leži že nad čevlji debelo snega. — Baš zbog nenavadnega vremena so pa bolezní zelo pogoste in zlasti novošegna hripa vladala je minole dni oblastno po vsej deželi. V Celovcu zbolelo je zelo mnogo ljudi na hripi in v tovarnah v bližnjem Vetrinju so zbog nje morali celo delo ustaviti.

(C. kr. poštni uradi in slovenščina.) Iz Celovca se piše: Kako opravičene so bile pritožbe g. državnega poslanca dr. A. Gregoriča gledé zanemarjanja slovenščine pri c. kr. poštnih uradih na Slovenskem, o tem nam zopet priča ta-le slučaj: Dnó 7. t. m. oddalo se je v Žalcu na Štajerskem pismo z različno pisanim naslovom: „Naj prejme J. J. v Celovcu na Koroškem.“ Poštni pečat v Žalcu ima poleg nemškega imena „Sachsenfeld“ tudi slovensko ime „Zalec“. A tamošnji g. poštni uradnik menda res ni vedel (ali je to storil iz hudomušnosti in nagajivosti nasproti Slovincem), kje leži „Celovec na Koroškem“, ter je pismo poslal v Budimpešto na Ogerskem, odkoder so ga poslali z opazko „Krain“ nazaj. Še le na Kranjskem so morali najti, da je slovenski „Celovec na Koroškem“ nemški „Klagenfurt“, in s to firmo je dotično pismo dné 9. t. m. res srečno priromalo v Celovec. — Daljšega komentara menda ni treba?

(Koroški „Mir“ v novi obleki.) Došla nam je v prav lični obliki vrliga „Mir“-a prva številka XI. tečaja. Kakor znano, bode „Mir“ odslej izhajal trikrat na mesec, da tem izdatneje in vspešneje budi in poučuje koroške Slovence. Tudi svojo

vnanjo obliko je spremenil, tako da je zdaj le neznatno manjši od „Slovenca“. Že mnogovrstna in izvrstna vsebina prve številke nam je porok, da bode „Mir“ tudi v pričetem 11. letu svojega obstanka hodil vestno po poti, odločeni mu po njega ustanovitelju, rajnemu Andreju Einspielerju, t. j. da bode deloval strogo po geslu: Za vero, dom in cesarja! Neizmerne so zasluge, katerih si je „Mir“ v minulih 10 letih svoje delavnosti pridobil za slovenski narod, v prvi vrsti se vé za koroške Slovence. Velikansko je pa tudi delo, ki ga je še čaka v bodočnosti. Da bode mogel to delo v čast Božjo in v prospeh slovenskega rodu srečno izpolnjevati, temu naj pripomorejo slovenski rodoljubi z obilnim naročevanjem „Mira“ kakor z mnogo gmotno in moralno podporo!

(Slovensko šole na Koroškem.) Piše se nam: Neki visoki gospod je grajal slovenskega župana, ker je dotična občina prosila za slovensko šolo, ter zahteval od njega, naj občinski zastop sklene in odpošlje ugovor zoper prošnjo. Župan pa se ni ustrašil, temveč je odgovoril: „Ker cela občina želi slovensko šolo, morata župan in odbor ustreči tej želji.“ Komentara menda tudi o tem slučaju ni treba.

(Zdravstveno stanje mestne občine ljubljanske) od 27. decembra do 2. januarija: Novorojenih je bilo 22 (37·3‰), umrlo 40 (67·8‰) in sicer 11 za ošpicami, 1 za škrlatico, 2 za tifuzom, 2 za davico, 4 za jetiko, 10 za drugimi boleznimi. Med mrtvimi je bilo 7 tujecev, 7 v zavodih. Zbolelo je za ošpicami 83 oseb, za hripo 45, za škrlatico 4, za zavratico 1.

(Imenik duhovščine lavantinske) je ravnokar izšel za leto 1892 v dosednji obliki. Škofija, ustanovljena leta 1228, šteje že 54. škofa. Dekanij ima 24, župnij 219, kapelanij 191, od teh 51 brez kapelana. Vseh v škofiji živečih duhovnikov je 462, bogoslovcev 70, eden je v Germaniku v Rimu, eden nadaljuje svoje študije v dunajskem Avgustineju. Med regularno duhovščino in redovniki najdemo minorite (Ptuj), frančiškane (Nazaret, Brežice, Maribor, Sv. Trojica v Slov. Goricah), kapucine (Celje), lazariste (Celje) in trapiste. Zadnji so se leta 1881 naselili v Rajhenbergu, papeževo pismo z dné 1. septembra 1891 je njih naselbino povzdignilo v opatijo. Starosta duhovščine zlatomašnik preč. g. Fr. Globočnik, župnik pri Sv. Juriju pod Tabrom, rojen v Braslovčah 14. novembra 1805, posvečen 8. septembra 1829.

(Gasilno društvo v Škofji Loki) priredi dné 17. t. m. pri „Kroni“ veselico s srečkanjem; svira c. in kr. vojaška godba. Vstopnina neudom 1 gld., dame proste, udje plačajo 30 kr. Začetek ob 7. uri, čisti dohodek je namenjen za stavbene troške stolpa plezalcev.

(Na tukajšnji podkovski šoli) vršile so se dné 27. in 28. decembra skušnje pred izpraševalno komisijo, kateri predsedoval je vodja šole, dr. vitez Bleiweis - Trsteniški, člana komisije bila sta c. kr. okrajni živinozdravnik Zadnikar in učitelj Šlegel. Dné 27. bili so na vrsti kovači brez šole, bilo jih je 16, in sicer 8 Kranjcev, 6 štajerskih Slovencev, 1 koroški Slovenec, 1 Čeh. Skušnjo naredilo je s povoljnim vspehom le 11 kovačev, 5, in sicer mlajših kovačev, mora skušnjo ponavljati, ker so bili premalo izvežbani. Dné 28. delali so skušnjo učenci podkovske šole, bilo jih je 5, ker je eden zaradi boleznih šolo med letom zapustil. Vsi so imeli podpore; bilo je 5 Kranjcev, eden Primorec. Vsi so z

dobrim vspehom prestali skušnjo iz podkovstva, 4 naredili so izpit tudi iz mesogledstva; 1 ni bil izprašan, ker ni zual dovolj brati in pisati. Učenci bili so sledeči: Belič Fran iz Ljubljane, Debelak Valentin iz Dolenjevasi, Müller Ivan iz Kranjske gore, Kovan Fran iz Planine, Gorup Tomaž iz Gamberja, sedaj stanujoč v Ložu.

Telegrami.

Višnja gora, 12. januarija. Mestni občinski odbor je imenoval poslanca Šukljeja zbog njegovega neprecenljivega in požrtvovalnega delovanja za Dolenjsko jednoglasno častnim občanom.

Dunaj, 12. januarija. Predložen je bil v državnem zboru nujni predlog, da se državnim uradnikom dovolijo draginjske priklade, in bil izročen budgetnemu odseku.

Dunaj, 12. januarija. Uradni izkaz navaja od 3. do 9. t. m. le 521 bolnikov za hripo.

Praga, 11. januarija. Štirje dijaki in jedna delavka so bili zaradi izgredov dné 8. novembra na Smihovu povodom obletnice bitke na Beli Gori obsojeni na dvanajst-dnevni do jednomesečni zapor.

Pariz, 11. januarija. Iz Tangra se poroča, da so se vstaši približali mestu in se polastili marokanske karavane.

Kolónija, 12. januarija. Peterburška poročila „Köln. Ztg.“ potrjujejo, da vsled tifuzi zaradi lakote umira na Ruskem mnogo otrok. Časniki jako ostro obsojajo vedno ponarejanje žita in moke.

Listnica upravnštva:

Preč. g. Fr. K. v M.: Prelepa hvala za poslano.

Tuji.

10. januarija.

Pri **Sonu**: Fink, Puchinger, Ripper, Waldman, trgovci; Iwan; Gerber, podpolkovnik; Sperl; Resch, uradnik; Ganstein, z Dunaja. — Mally, stotnik v pok., s soprogo, iz Zagreba. — Hornek, hranilnični uradnik, iz Grada. — Janacek, logarski uradnik, z Notranjskega. — Fischl iz Karlovca.

Pri **Južnem kolodvoru**: Berly iz Pulja. — Možek, zasebnik, iz Celja. — Riehar, djak, iz Logateca.

Pri **avstrijskem caru**: Motschig z Reke.

UČENEC
se sprejme takoj v noko prodajalco z mesanim blagom v nekem gorejskem mestu. Učenec mora biti zdrav, krepak, star 13 do 14 let, sin pomenitih krščanskih kmetijskih starišev, ki je dovršil 1. gimnazijski ali vsaj vse razrede ljudske šole. Več poré upravnštvo našega lista. (13) 3-2

Velečastiti duhovščini in cerkvenim predstojništvom priporočam podpisana svojo izborno zalogo **mnogovrstnega blaga za vsakoršno**

cerkveno obleko

dalje krasno in trpežno izdelane

mašne plašče, pluvijale dalmatike, in bandera, zastave, baldahine in banderčke pred sv. R. Telesom.

Razno blago za cerkveno perilo istotako že izgotovljeno, kakor: **albe, koretlje, korporale** in raznovrstne **rutice** imam vedno v veliki izbiri v zalogi.

Naročila na **vezenje** izvršujem točno ter preskrbim **zameno, popravo** in **prenovljenje starega cerkvenega orodja.**

V zalogi imam tudi **pasarske cerkvene izdelke**, n. pr.:

monštrance, svetilnice, križe, svečnike, kelihe, léstence itd.

ter izvršim naročila pošteno, točno in primerno mogoče nizkej ceni.

Velespoštovanjem

Ana Hofbauer v Ljubljani.

(10-3) 6

Dunajska borza.

Dné 12. januarija.

Papirna renta 5%, 16% davka	93 gld. 75 kr.
Srebrna renta 5%, 16% davka	93 " 30 "
Zlata renta 4%, davka prosta	110 " 50 "
Papirna renta 5%, davka prosta	103 " 25 "
Akcije avstro-ogerske banke, 600 gld.	1028 " — "
Kred. tne akcije, 160 gld.	293 " — "
London, 10 funtov strl.	117 " 95 "
Napoleonador (20 fr.)	9 " 35 1/2 "
Cesarski cekini	5 " 59 "
Nemških mark 100	57 " 95 "

Dné 11. januarija.

Ogerska zlata renta 4%	107 gld. 20 kr.
Ogerska papirna renta 5%	102 " 10 "
4% državne srečke l. 1854., 250 gld.	136 " 50 "
5% državne srečke l. 1860., 100 gld.	149 " 50 "
Državne srečke l. 1864., 100 gld.	181 " — "
Zastavna pisma avstr. oar. zem. kred. banke 4%	96 " 15 "
Zastavna pisma " " " " 4 1/2%	100 " — "
Kreditne srečke, 100 gld.	183 " 75 "
St. Genois srečke, 40 gld.	63 " — "

Ljubljanske srečke, 20 gld.	23 gld. — kr.
Avstr. rubežega križa srečke, 10 gld.	16 " 40 "
Rudolfove srečke, 10 gld.	20 " — "
Salmove srečke, 40 gld.	63 " — "
Windischgraezove srečke, 20 gld.	57 " — "
Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	160 " 40 "
Akcije Ferdinandove sev. želez. 1000 gl. st. v. 2855	— " — "
Akcije južne železnice, 200 gld. sr.	93 " 25 "
Papirni rubež	1 " 16 "
Laških lir 100	45 " 75 "

MERCUR menjarnična delniška družba na Dunaju, I., Wollzeile št. 10.
Najkulantnejše se kupujejo in prodajajo v kursnem listu navedeni vrednostni papirji, srečke, valute in devize.
Razna naročila izvršé se najtočneje.

Za nalaganje glavnice priporočamo:
4% gališke propinacijske zadolžnice.
4 1/2% zastavna pisma peštanske ogerske komercialne banke.
4 1/2% komunalne obveznice ogerske hipotečne banke z 10% premijo.
Na te papirje daje posojila avstro-ogerska banka in podružnice njene.

50.000 goldinarjev
se dobi z
ogersko hipotečno promeso
à gld. 1 1/2 in 50 kr. kolek.
Žrebanje dné 15. januarija.